

REBEKA

Abból az álomból ébredt, amely szerelmes szeretkezés után lepi meg az embert, nem is annyira a jöttével önmagában, mint inkább a mélységgel, ahová lerántja. Nem tudta, hol van, azt persze igen, hogy egy ágyban, de hogy ez az ágy kié, hogy az övé-e vagy azé a férfié, akivel szeretkezett, azt nem bírta fölidézni.

A szemét nagyon lassan és nehezen is nyitotta ki, egyrészt nem volt kedve hozzá, másrészt a szempillái mintha összenőttek volna abban a ki tudja, hány percben vagy órában, amíg nem volt magánál. Vajon mennyi idő telhetett el. Még mindig nagyon meleg van.

És itt megállt. Régóta töpreng már azon a pár pillanaton, ami egy szeretkezés vége. Azon, hogy ez a pár pillanat mikor is viszi ki őt abból, amiben benne volt. Abból, amiből hirtelen lesz múlt, és ez fáj. Mint egy sértés, de nem is annyira sérelem, mint inkább a bőr sebesülésének pusztaságja. Felületi, éles, lehet maró, vagy akár éghet.

Ez az, amit elfed ez a rövid álom, amelyből éppen ébred. Szépen beburkolja, mint gyolcs, még sosem használta ezt a szót, még soha semmi nem emlékeztette őt ennek a szövetnek a lényegére, a puhaságnak és finomságnak erre a megdöbbentő elegyére, szóval hogy ez az álom beburkolja a szeretkezés elmúlásának kínját. Nem is gondolta volna, hogy neki ez ennyit jelent és ennyire mást, mint azoknak a férfiaknak, akiket szeret.

Azt persze tudta, hogy az ölelésen kívül neki más otthona nincs. Sőt időközben rájött arra is, hogy ez így van még akkor is, ha az a férfi, aki őt öleli, soha semmi mással nem képes olyan helyzetet teremteni, amiben neki jó. Érdekesen vált így legalábbis ketté minden szerelme a napi küszködésre és a testi bizonyosságra. Jó nehéz élete volt.

És habár ez már egy ideje így ment, ott, a félhomályban, a melegben, nyitott szemmel a plafonnal szemben ébredt rá először arra, hogy az életét mostanra múlt időbe rakta. Hogy úgy gondolkodik és beszél róla, mintha az már nem is volna. Mintha legalábbis az órák, évek már nem részei, hanem sokkal inkább következményei volnának mindannak, amit ő az életének tekint. De hát akkor ez a nap, egészen pontosan az, hogy ő itt fekszik a férfival, akihez tartozik, akitől gyereket szült, és akit legalább tizenöt éve már, hogy utoljára látott, akkor ez mégis mi?

A kérdést egyelőre elnapolta, fejét lassan oldalra fordította, hogy lássa a férfit, akit ölelt. Az emlékre a teste is mozdult volna, a nyak izma vitte volna magával a vállát, hogy az aztán meglendítse a karját, fordítson a derekán, a csípőjén, és mellé zárja a lábát, de nem hagyta. A teste mozdulatlanágától azt a képtelenül jó érzést kapta, hogy kiszabadult az anyagból, hogy bármeddig terjedhet, hogy szabadon dönthet arról, mekkora, milyen formájú és egyáltalán micsoda.

Tiszta, érdek nélküli jelenlét az anyag pere-mén, akárcsak az a mozdulat, amelyben a kéj, de jó volna, ha a nyelv tartogatna erre valami szebb kifejezést, szóval amelyben a test pusztaságja élvezete megmutatja magát neki. Mármint amit neki jelent a férfié, amit ő, a nő érez abban a mozdulatban, amelyben a férfinak nincs más választása, mint hogy magára hagyja, mert teljes egészében beborítja, szigorúan véve elragadja tőle a beteljesülést.

Erre a férfiak szoktak mentséget keresni, rosszabb esetben szemrehányást tenni, de csak futólag, mintha éreznék, hogy azért az nem baj, ha két test között adódik különbség, hogy nincsen abban semmi hazug, ha az a görbe, amit az ő teste befut, nem fed le az ő futásukat. Szereti, hogy a férfiak az ő testéről nem tudnak sokat.

Mondjuk, az a férfi, akit most néz, őrá ez nem igaz. Több mint húsz éve már, hogy először találkoztak. Persze ha azt veszi, hogy előtte eltelt több ezer év is, akkor meg értelmezhetetlenül csekély idő az, amit egymás nélkül töltöttek el, mióta megszülte a kislányukat.

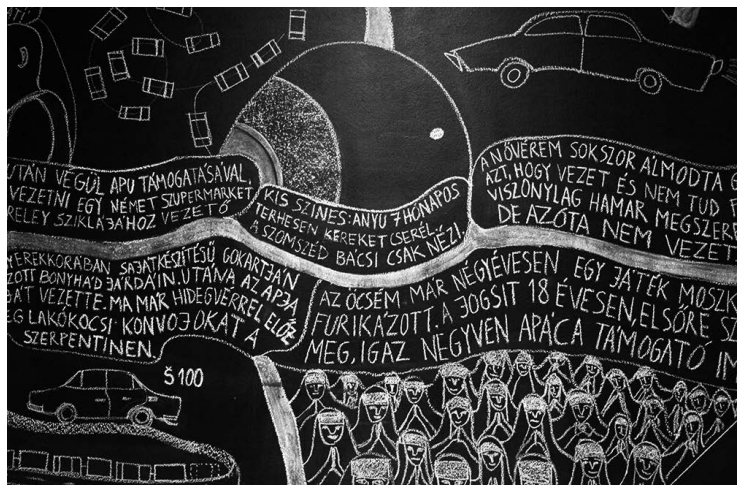
A férfi az oldalán feküdt, arccal a nő felé, és aludt. Sima, bronzbarna bőre, ránctalan mandulaszemű, szépívű szája, vékony, hosszú ujjai mit sem változtak. Talán csak a haja, amit szabályos, kerek koponyáján már nem nyírt tövig, az abba vegyülő ősz tincsek engedték a nőnek, hogy megszámlalja a férfi éveit. Azokat is, amelyeket kettejük születése között húzott ki az élet, ha van egyáltalán ilyen. Vegyük úgy, hogy van, gondolta a nő, mert az csak biztonságosabb, mint egyszerűen a véletlennek betudni, hogy ők ketten, dacára a nagy korkülönbségnek, találkozhattak, ha csak rövid időre is. És ennek a végére szomorúságot és rémületet aztán már ők maguk tettek. Illetve hát ő, pontosított a nő, és a férfi keze után nyúlt.

Aztán a mozdulatot mégsem fejezte be, tényleg kettejük közé, valahol félúton ejtette le hangtalanul. Meleg volt. Itt, ezen a vidéken, ahol egymásba futottak, még sokkal melegebb, mint másutt ilyenkor.

Különösen a kora délutáni órákban, amikor ők ott fekszenek a félhomályban, a férfi alszik, a nő meg nézi őt. Aztán saját magát, mintha összevetné a két testet abból a szempontból, hogy mit végzett rajtuk az idő. És ez igazán nem méltó, egyrészt azért nem, mert a nő ennél többet tart magukról, másrészt a férfihoz sem illik, mégiscsak olyasvalakiról van szó, aki a kivonulás Egyiptomából jött ide, hogy őt megtalálja.

Hát tessék, ez az igazság. Hogy amikor ez a férfi beült a kocsijába, és akkor itt tegyük hozzá nagyon gyorsan, aztán felejtük is el, hogy őnála tizennégy évvel fiatalabb korában, szóval abban a pillanatban, vagy inkább pillantásnak lehetne nevezni, ők felismerték egymást. Nem volt ott kérdés, sem akarás, sem vágy, ez a dolog megtörtént, habár, ahogy mondani szokás, még sosem találkoztak. Dolguk akkor sem volt, ez egy sima fuvárnak indult, amit a nő szívességéből tett meg egy közeli barátjának.

Persze húsz évvel később, öregén és gazdagon, de mégiscsak ismét emellett a férfi mellett fekvé, ha megint csak rövid ideig engedve is a bizonyosságnak, hogy ők ketten összetartoznak – szóval a nő ezt most másképp ítélte meg. Azt mondogatta magának a rekkenő hőségben, hogy lehetett volna több esze. És akkor ennek a félmondatnak van legalább két, de inkább három értelme. Mint egyébként mindennek, ami köztük történt, és az ő józan eszénél erősebb volt vagy lett. És amikor a nő eddig elért, hasra fordult, és arca bal felét behajlított karján támasztotta meg.

Tillmann Hanna: Családi képregény

Tehát ott tartott, hogy lehetett volna több esze. Először is nem kellett volna engednie. Tisztában kellett volna lennie azzal, hogy a több ezer éves kapcsolat, amit ők megélnék szerelemmel, beavatottsággal, évszázados félelemmel és a visszatérés kábulatával, hogy ez több annál, mint ami lehetséges egy olyan korban, amelyben a tiszta emberi erő, az élet amolyan kérlelhetetlen alapja nem mutatkozik. És akkor legyünk bölcsek legalább annyira, hogy ne vessünk rá keresztet, elégedjünk meg azzal, hogy egyszer csak elveszett, ezzel, ugye, meghagyva a lehetőségét annak, hogy az valahol még megvan, épp csak most nem találjuk.

A nőnek elege lett. Már megint elméletet gyárt, indokokat keres, távlatba helyez és onnan kivesz, miközben ez a délután semmi másra nem való, mint hogy ölelje ezt a férfit, és az viszont. Hogy érezze egy kicsi időre

azt, amiből a lánya született, amiből ezt a férfit annak idején gondolkodás és kímélet nélkül kitette, megtartva magának, de csak magában, kettejüket. Ezt így, már öregeknél jobban érti, és mégis. Ha nagyon őszinte akar lenni, márpedig miért ne akarna, az élete elszállt, ez a férfi pedig most itt van, tehát nyugodtan szembenézhet azzal, hogy becsapta. Így a legjobb, egyszerűen mondva.

Édes Jézusom. Hát igen, már nem is csodálkozik. Egyre gyakrabban kapja magát azon, hogy fohászkodik. Jön, megy, telnek a napok, teszi a dolgát, és egyszer csak azt hallja a fejében, hogy édes Jézusom. Ő, aki egy zsidó nő lánya, Jézushoz könyörög. Illetve ebben még nem biztos, lehet, hogy nem könyörgés ez, hanem valami jobb, például hála, vagy egyszerűen csak az elengedés sóhajta, mindegy is ez abból a szempontból, hogy csak az apja lehet.

Az apja katolikus családban született, és ha ő maga nem hitt is semmiben, a nagyanyja azért még végigmondta minden áldott este a rózsafüzért az összes hitetlen utódáért, de még a nőnek a zsidó anyjáért is. Nem értette ugyan, hogy a dolgok hogyan keveredhetnek össze ennyire, de nem is érdekelte. Az volt a fontos, hogy ő a maga részéről megtette, ami ezeknek az üdvözüléshez kell.

Vajon az apján, rajta segített-e. A nő tiltakozott, nézte a férfit, aki még fiú volt, amikor megismerte, minden erejét összeszedve igyekezett visszafordítani magát feléje, hisz éppen ott tartott, hogy becsapta, ezt kellene megmagyaráznia szépen, még annál is szebben, ahogyan egyébként megtette pár évvel később, a lányuk már négyéves volt, és a férfi őt értette. A becsapást igen, azt, hogy végül is miért avatta be, azt nem. Legalábbis azt mondta akkor a nőnek, hogy nem érti, de a nő nyugodjon meg, nem haragszik, épp csak ezzel neki ott és akkor nincs dolga. Ahogyan korábban a nő maga is mondta, amikor őt elküldte.

Egy éttermi asztalnál ültek félbehagyott ebédjük fölött, és a férfi mosolygott. Aztán hazavitte a nőt, és még írt pár sort. Szép levél volt, műfaját tekintve megbocsátó, lényegében pedig szerelmes. Egy tudatos férfi vallomása arról, mit tart fontosnak, és mi az, amire

képes. A nő persze sírt, és biztos lett abban, hogy utólag sem tenne semmit másképp. De azért megbékélnie azzal, amit tett, végül is nem sikerült.

Így lehet, hogy Jézus neve és maga az apja is fölmerült. Mert bár a férfi leheletében a szeretkezésük emléke gyűlt, és felébresztette a nő vágyát, kikezdte az óvatosságát, megmozdította a testét, megnedvesítette az ajkát, és már-már véget vetett mindannak, amit egy nő egy effajta ébredéstől remélhet vagy megkaphat, a békétlensége csak megállította. A férfit megtartotta álmában, a nőt pedig abban a gondolatában, hogy ő nemcsak ezt a férfit, aki megbocsátott, hanem az apját is becsapta.

Ne most. Ezt ne most. Édes Jézusom, mégiscsak itt fekszik ezzel a férfival, öregeknél és gazdagon visszakapta kicsit, banális, de egy autóban mutatták be neki megint. Mindjárt este lesz, és akkor ennek vége, ez biztos még akkor is, ha erről nem beszéltek, azt lehet tudni, hogy ez, ami most itt van, épp csak közeje ékelődött a mának és holnapnak; hogy nem az élet része, és sosem lesz már az – épp csak az értelme.

Úgyhogy ez a pillanat nem az, amelyben neki választ kell adnia, nyilván csak magának, hisz ki más kérné számon, hogy miért fordult el végül az apjától, aki persze a saját hibájából, de mégiscsak elveszette menedéket kért, ő meg nemet mondott. Vajon a gyerekeit védte egy haldokló piástól, vagy ő maga menekült attól a tudástól, hogy ez az ember, akit mindennél jobban szeret, valójában egy kőszívű barom, aki nem csak magával, hanem még annyi mindenki mással is piszkosul elbánt, ez már sosem derül ki. És mindegy is, mert a kérdés nem ez, hanem az, hogy az apja miért egy kórházban, egyedül halt meg.

Jó, rendben, elvállalja, az vesse rá az első követ, akinek határtalan a teherbírása, de ha kérheti, ne most, amikor neki végre megadott, hogy egyszer s mindenkorra nyugalmat leljen, biztonságot abban, ami az élete volt. Mert ha ez a férfi most itt lehet, akkor az ő céltalansága és összes félelme indokolt, hisz mind csak megannyi válasz volt arra a kérdésre, hogy.

Nem tudta befejezni a mondatot. Érezte, ahogyan kibillen a lágy és illatos burokból, amellyel ez a férfi őt a teste szerelmével bevonta, hogy csúszik vissza az időbe, ahol őt az apja magára hagyta, aztán az egészet úgy fordította, hogy nem ő, hanem maga a nő legyen a csalfa, aki őt a haldoklásában cserbenhagyja. Ennek a mondatnak bezzeg lett vége, már hogyne lett volna, hiszen ez volt ennek a nőnek mindene, ha úgy tetszik, a válasza arra, hogy.

A férfi megmozdult. Sóhajtott, a nő felé nyúlt, a szemét csak azután nyitotta ki. Ránézett, és nem kérdezett tőle semmit. Anélkül, hogy érdekelte volna, a nőt mi indította el kifelé abból a burokból, amellyel ő nem sokkal korábban bevonta, megcsókolta a nő zokogó száját, aztán egész testét maga alá húzta. Nem tett vele mást, egyszerűen csak tartotta. A nő sírt, a férfi pedig hagyta. A lányára gondolt. Arra a lányra, akit sosem látott, és elég biztos abban, hogy sosem is fog. Vajon kiskorában melyikükre hasonlított.

Nem mintha ne szeretné ezt a nőt, vagy mégis neheztelne rá, amiért becsapta. Itt kívárt, hátha téved, de aztán annyiban hagyta. Egyszerűen csak elszalasztották az alkalmat. A lehetőségét annak, hogy ez megtörténjen. Hogy ő a lányát kézbe vegye, dédelgesse, játsszon vele, sétáljanak, megfürdesse. Szóval hogy az apja legyen. Azóta sem lett az apja senkinek. Vajon a kislánynak lett-e apja. Érdekes, ezt nem kérdezte meg. Több mint húsz év, most már mindegy. A nő vörös haja és az illata, ez hiányzott legtovább. Pár évvel később, amikor újra látta, barna volt már, és ez kár.

Felkönyökölt, nézte hosszan, nem lett csúnya. Vannak nők, akiknek jól tesz a kor. Aztán rögtön arra gondolt, hogy vajon az ő teste, hogy azzal mi lett. Semmi extra, mázlisták ők mind a ketten, és ezen muszáj volt nevetnie. A nő erre felnézett, és azt kérdezte, mi van. A férfi ráhajolt a nő arcára, úgy felelte, hogy semmi, csak épp arra gondolt, hogy jobban is kibabrálnhatott volna velük a sors. Jól tartjuk magunkat, nem igaz. A nő megcsókolta a férfit, és azt mondta, hogy ja. Aztán lassan hozzátette, hogy ha a férfi nemcsak csinos, hanem még kőszívű barom is

lenne, többre mennek. A férfi pedig azt válaszolta erre, hogy tudja. Ezen meg a nő nevetett, mire a férfi a nyakába csókolt, és azt mondta, hogy csináljunk még egy gyereket. A nő teste megfeszült, persze, ötvenhét évesen, prima ötlet, és hogy nem akarná-e inkább szemügyre venni azt az egyet, amelyik már megszületett. Erre a férfi elfordult. Aztán gondolt egyet, visszanyúlt, megmarkolta a nő állkapcsát, maga felé fordította, aztán várt. Kivárta, míg a nő ránéz, és akkor mosolytalanul csak annyit mondott neki, hogy elmész a francba.

A következő fél óra örömtelen szeretkezéssel telt. Nem bántották egymást, épp csak visszavonták magukat, és a testüket kínálták fel. Düh és dac volt bennük, így aztán az élvezet nem mámort, hanem magányt és keserűséget szabadított rájuk. Maguk fölött tartottak tanácsot, bár pontosan tudták, hogy ítélet nem lehet. Hogyan is mérhetnének húsz évet és egy kislányt utólag csakis egyikükre. Szoroson kulcsoltak kart és lábukat mintegy az utolsó szó helyett. Aztán megnyugodtak szépen. Az ágy két felében elnyúlt testük azt mondta, hogy vége. A plafonon délutáni fények, a nő ezeket nézte. A férfi szeme csukva maradt, utolsó pillanat, nem kért belőle.

A nő kívárt, majd felült. A lábait letette. Papucsot nem hordott, meztelen talpára állt, azon a fürdőszobába ment. Megállt a mosdó fölött, belebámult a tükörbe. Füléig érő hullámos, fehér haját ujjaival hátrafésülgette, aztán ellenőrizte a feje búbját, nem maradt-e csupaszon, nem, a haja egészen befedte. Megfordult, karját a zuhany felé lendítette, végül a köntöséért nyúlt, fehér hernyósejlem közepén átvetve. Sosem állhatta a selymet, de ezt az egy darabot valahogy szerette. Vitte magán a férfi illatát ki az erkélyre, ő úgy mondta, terasz, pedig nem volt az, még akkor sem, ha a tengerre nézett.

A férfi, mielőtt elment, lelőtte. De nem ez a lényeg.